

LIBRIS

We know
books

Peter Mayle

*Din nou în
Corsica*

UNU

Francis Reboul stătea la soare, contemplându-și micul dejun: un pahărel de ulei de măsline extravirgin, despre care francezii insistă că e bun pentru *le transit intestinal*, urmat de un bol mare de *café crème* și un croasant atât de pufos și ușor, că părea gata să-și ia zborul de pe farfurie. Ședea pe terasă, admirând pânza sclipitoare și nesfârșită a Mediteranei la primele ore ale dimineții.

Viața era frumoasă. Sam Levitt și Elena Morales, prieteni apropiați ai lui Reboul și parteneri în aventuri trecute, soseau din California mai târziu în aceeași zi, pentru o vacanță prelungită. Plănuiseră să navigheze în jurul Corsicai și poate până la Saint-Tropez, apoi să petreacă puțin timp la ferma de cai a lui Reboul din Camargue și să reviziteze câteva dintre excelentele restaurante din Marsilia. Trecuse un an de când se văzuseră – un an plin pentru toți – și aveau multe de povestit.

Reboul își puse jos ziarul, mijind ochii din cauza strălucirii orbitoare a apei. Două bărci cu pânze își croiau drum spre insulele Frioul. În timp ce le privea, atenția îi fu atrasă de ceva care își făcea apariția dinspre promontoriu. Acesta deveni mai vizibil și mai mare. Mult mai mare. Era, după cum îi povesti mai târziu lui Sam, mama tuturor iahturilor – o sută de metri ca bună ziua, elegant și albastru-închis, cu patru punți, radar, elicopterul obligatoriu așezat pe heliport la pupa și nu una, ci două bărci cu motor Riva atașate.

Era acum în fața lui Reboul, la nu mai departe de trei sau patru sute de metri de mal. Un șir de siluete mărunte își făcu apariția pe puntea din față, toți pasagerii privind țintă la el, i se păru lui Reboul. Cu trecerea anilor, se obișnuise cu astfel de cercetare atentă din largul mării. Locuința sa, Le Palais du Pharo, construită inițial pentru Napoleon al III-lea, nu era doar cea mai mare reședință privată din Marsilia, ci și cea mai strălucitoare. De la bărcile cu pânze pentru o persoană la aglomeratele feriboturi locale, toate se opriseră, la un moment dat, pentru o lungă, chiar dacă îndepărtată, inspecție a ceea ce însemna *Chez Reboul*. Telescoape, binocluri, aparate de fotografiat – se obișnuise deja cu ele. Ridică din umeri și se ascunse în spatele ziarului.

La bordul iahtului, Oleg Vronsky – Oli, pentru prieteni și numeroșii linge-blide, și „Barracuda“, pentru presa de afaceri internațională – se întoarse către Natașa, tânăra sculpturală pe care o desemnase secundul său personal pentru această călătorie.

– Așa mai merge, zise el. Da. Așa mai merge.

Zâmbi făcând cicatricea adâncă, lividă, de pe obraz să se încrețească. În lipsa acesteia, ar fi putut trece drept un bărbat atrăgător. Deși puțin cam scund, era suplu, părul său des și cărunț era tuns *en brosse*, iar ochii aveau o nuanță de albastru glacial întâlnită adesea la locuitorii din nordul înghețat.

Își petrecuse ultima săptămână navigând de-a lungul Rivierei franceze, oprindu-se să cerceteze proprietățile din Cap Ferrat, Cap d'Antibes, Cannes și Saint-Tropez. Și fusese dezamăgit. Era pregătit să cheltuiască bani serioși, cincizeci de milioane de euro sau chiar mai mult, dar nu văzuse nimic care să-l facă să vrea să-și bage mâna în buzunar. Erau câteva case frumoase, desigur, dar prea apropiate una de cealaltă. Riviera devenise aglomerată, asta era problema, iar Vronsky căuta un spațiu generos, intimitate maximă – și fără vecini ruși. Erau acum atât de mulți la Cap Ferrat, că localnicii mai întreprinzători luau lecții de rusă și învățau să le placă votca.

Vronsky scoase un telefon mobil din buzunar și apăăsă singurul buton care îi făcea legătura cu asistenta sa personală, Katya. Aceasta îi fusese alături înainte de a avea miliarde, încă de pe vremea când era doar un biet milionar, iar ea era una dintre puținele persoane în care avea încredere absolută.

– Spune-i lui Johnny să vină la mine pe punte, te rog! Și zi-i să se pregătească pentru o mică excursie! Ah, avem un răspuns de la Londra?

Vronsky negocia cumpărarea unei echipe de fotbal de la un consorțiu arab, nu tocmai cei mai prietenoși oameni cu care ai vrea să ai de-a face, și devenea nerăbdător.

Încurajat cât de cât de răspunsul Katyei, se întoarce să-și continue inspectia proprietății lui Reboul, ridicându-și ochelarii pe cap și ajustând focalizarea binoclului. Nu încăpea îndoială, decorul era superb și se părea, din câte putea să vadă, că împrejurimile casei erau ample, cu siguranță suficiente pentru un heliport discret. Vronsky simți primii fiori din ceea ce avea să se transforme într-o intensă poftă de posesiune.

– Încotro, șefu’?

Johnny din Jamaica îl onoră pe Vronsky cu zâmbetul său alb și larg, o deschizătură scânteietoare pe fața de abanos. Cât fusese mercenar în Libia, învățase să piloteze elicoptere, o completare a celorlalte competențe ale sale în domeniul armelor și al tehnicii superioare a luptei corp la corp. Un om pe care era bine să-l ai în preajmă.

– O scurtă escală, Johnny! O mică misiune de recunoaștere. O să ai nevoie de un aparat de fotografiat și de cineva care să știe să-l folosească.

Vronsky îl apucă pe jamaican de braț și-l conduse într-o zonă mai puțin aglomerată a punții.

Reboul își înmuie ultima îmbucătură de croasant în cafea și-și ridică privirea din ziar. Iahtul era încă acolo. Văzu cele două siluete la pupa meșterind în jurul trenului de aterizare al elicopterului înainte de a urca în acesta și paletele rotorului începând să se învâртеască. Se întrebă în treacăt oare unde s-or fi ducând și apoi se întoarce la știrile zilei așa cum erau ele relatate în *La Provence*. Cum se făcea oare că, deși sezonul era de mult încheiat, jurnaliștii dedicau atât de mult spațiu fotbaliștilor și

năzbâtiilor acestora? Oftă, puse la o parte ziarul și luă *Financial Times*.

Zgomotul fu brusc și șocant. Zburând la joasă înălțime, elicopterul se îndrepta direct spre el. Încetini, apoi plană deasupra terasei înainte de a da câteva ture în jurul casei și grădinilor. Când se înclină să întoarcă, Reboul văzu obiectivul unei camere ieșind prin geamul lateral. Așa ceva era inacceptabil. Reboul își scoase telefonul și formă numărul șefului de poliție din Marsilia, prieten de-al lui.

– Hervé, Francis sunt. Scuze că te deranjez, dar mă sâcâie un nebun cu un elicopter. Zboară jos și face poze. Ai putea să trimiți încoace un avion Mirage să-l descurajeze?

Hervé râse.

– Ce zici de un elicopter oficial? L-aș putea trimite pe unul dintre băieți chiar acum.

Dar elicopterul săcâitor, după un zbor final deasupra terasei, se îndrepta acum înapoi spre iaht.

– Nu te deranja, zise Reboul. S-a dus.

– I-ai văzut numărul de identificare?

– Nu, eram prea ocupat să mă feresc. Dar zboară înapoi spre un iaht lângă Point du Pharo, care poate se îndreaptă spre Vieux Port. E o namilă albastru-închis cât un *paquebot*.

– Nu va fi greu de găsit. Cercetez și te sun înapoi!

– Mulțumesc, Hervé! Data viitoare îți fac cinste cu prânzul.

Vronsky se aplecă deasupra Katyei în timp ce aceasta conecta aparatul la calculator și făcu să apară primele

fotografii. La fel ca în cazul multor oameni bogați și puternici, înțelegerea detaliilor tehnologiei moderne îi era vagă.

– Poftim, zise Katya, apasă pe tasta asta ca să schimbi imaginile!

Vronsky examinează ecranul în tăcere, cu umerii încovoiați din pricina concentrării. Pe măsură ce imaginile se derulau una după alta – arhitectura perfect proporționată, grădinile immaculate, absența vecinilor apropiați –, începu să dea aprobator din cap. Apoi se lăsă pe spate și-i zâmbi Katyei.

– Află a cui e casa aia! O vreau!

DOI

– Reboul nu ar vinde niciodată. Se știe foarte bine, de la Marsilia până la Menton, că își iubește casa. Și de bani nu are nevoie. *Désolé*.

Persoana care vorbește ridică din umeri și-și aprinse o țigară cu o brichetă de aur.

Stătea cu Vronsky pe puntea superioară a iahtului *Regina Caspică*, în vizită la Festivalul de Film de la Cannes. Ambarcațiunea lui Vronsky era ancorată în larg, bine amplasată pentru a putea aprecia strălucirea îndepărtată a Boulevard de la Croisette. Alesese să-și facă introducerea la Cannes dând o petrecere la bord, pusă la punct de compania sa de relații cu publicul, și nicio invitație nu fusese refuzată. Era o adunare destul de tipică de personaje care se găsesc de obicei la evenimentele organizate cu prilejul unui festival de film: femei slabe și mult prea bronzate; bărbați solizi, cu o paloare specifică persoanelor care-și petrec prea multe ore în săli de

vizionare întunecate, starlete și starlete aspirante, jurnaliști și unu sau doi demnitari ai festivalului, pentru a adauga o tușă ușor formală de culoare locală. Și, desigur, domnul în sacou alb de mătase care purta acum o conversație discretă cu Vronsky.

Acesta era, după cum primise asigurări Vronsky, cel mai de succes și mai bine înfipt agent imobiliar de pe Coastă. La început, numele lui fusese Vincent Schwarz. Și-l schimbase, din motive profesionale, în viconte de Pertuis – un titlu inventat care nu avea nimic de-a face cu originea nobilă – și pe parcursul celor douăzeci de ani ca aristocrat autodeclarat câștigase controlul aproape complet asupra pieței imobiliare de lux de pe Coastă. Vronsky, trebuia să recunoască, era o provocare. Până acum se dovedise a fi un client dificil și pretențios, care strămbase din nas la proprietăți din Monaco până în Saint-Tropez. Dar viconte, încurajat de gândul comisionului – un generos cinci la sută –, perseverase. Acum, spre frustrarea sa ascunsă cu grijă, clientul își găsisese casa dorită de unul singur, fără ajutor profesionist.

Circumstanțele de acest gen necesitau o finețe deosebită din partea vicontelui. Nu prea se putea aștepta la cinci la sută doar pentru supravegherea tranzacției. Dificultăți și probleme neprevăzute ar fi trebuit să apară – probleme care nu puteau fi depășite decât de cineva experimentat și înțelept în negocieri cum era el. Era un principiu care funcționase de mai multe ori în trecut și care îl determinase să dea un răspuns negativ atunci când Vronsky îl întrebase de Le Pharo.

– De unde știi că nu are nevoie de bani? întreabă Vronsky.

Păreră lui era că nu exista om pe lume să nu poată fi cumpărat pentru prețul potrivit.

– Ah, făcu viconte coborându-și vocea la ceva mai mult decât o șoaptă. În profesia mea e nevoie, mai presus de orice, de informația corectă și cu cât mai secretă și mai personală, cu atât mai bine. Se opri și dădu aprobator din cap, ca pentru a se încuviința pe sine. Am petrecut ani de zile, ani mulți, pentru a-mi cultiva sursele. De fapt, majoritatea proprietăților de care mă ocup nu ajung niciodată pe piață. Un cuvânt sau două la urechea cui trebuie, *et voilà*. Vânzarea s-a făcut, de fiecare dată cu cea mai mare discreție. Clienții mei preferă astfel.

– Și ești sigur că proprietarul nu ar vinde niciodată?

Din nou ridicarea din umeri.

– Asta e părerea mea, în lipsa unor informații mai detaliate.

– Și cum le obținem?

Era întrebarea la care spera viconte.

– Desigur, orice încercare de a obține informații trebuie îndeplinită cu delicatețe, în mod ideal de cineva cu multă experiență în aceste chestiuni. Deținătorii de proprietăți importante nu sunt niciodată direcți, adesea sunt secretoși și uneori necinstiți. E nevoie de cineva cu un ochi vigilent și un nas fin care să ajungă la adevăr.

Era răspunsul pe care îl aștepta Vronsky.

– Cineva ca tine, poate?

Viconte dădu din mână cu modestie.

– Aș fi onorat!

Căzură astfel de acord ca viconte să acționeze în calitate de spion al lui Vronsky, adunând informații despre